

СМРТ ФАШИЗМУ - СЛОБОДА НАРОДУ!

МЛАДИ БОРАЦ

ГЛАСИЛО
УЈЕДИЊЕНОГ САВЕЗА
АНТИФАШИСТИЧКЕ ОМЛАДИНЕ СРБИЈЕ

ГОДИНА I

БРОЈ 4

АПРИЛ 1944.

КРАХ ДРАЖИНОВСКЕ ОФАНЗИВЕ НА СЛОБОДНОЈ ТЕРИТОРИЈИ

У ТОПЛИЦИ И ЈАБЛАНИЦИ

У свеопштој борби против фашистичких завојевача сваким даном ређају се крупни значајани догађаји који на себи имају знаке одлучујућих догађаја, који све више и боље осветљавају дан коначне победе.

Јуначке победе наше Народно-ослободилачке војске у Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини, Црној Гори и Санцаку, Славонији, Србији и Македонији сливају се са гигантским и одлучујућим победама Црвене Армије, са победама савезника и њихових борбама осталих поробљених народа Европе, у један страховити ударац по фашистичкој 'Тврђави' која почиње да се распада на општу радост свих родољубивих поробљених и напаћених народа. У свим покрајинама наше земље диже се народ да под мудрим руководством Врховног Штаба, Националног Комитета и Врховног команданта ТИТА убрзају дан ослобођења.

Крупан догађај који је надахнуо новим хероизмом све борце наше војске а код народа изазвао велику радост и уверење у сигурну скору победу, јесте долазак Совјетске војне мисије на нашу слободну територију. Први пут после толико ишчекивања испунила се жеља милионских маса нашег напаћеног народа и његове поносне омладине.

Ови догађаји стављају немачке окупаторе и његове помагаче пред и сувише црну перспективу због чега се они све жилавије одупиру не бирајући средства у борби за одлагање своје пропасти. У Србији се пред заједничком опасношћу која им прети од народа удружиле свемогуће злочиначке клике. Хитлерови културтрегери 'Краљева војска', Недићева 'војска спаса Лотићевци 'обновитељи Србије', Бугарско-фашистички стрвинари, сви се хватају једни за друге да се не би удавили у бујици народно-ослободилачке борбе. Немци спасавају Недићевце, Недићевци четнике, а Бугари четнике и недићевце.

Тако је после неколико неуспелих бугарских и недићевско-немачких напада на Топлицу и Јабланицу Врховна команда 'Југословенске војске у отаџбини' наредила офанзиву своје војске у Србији на Топлицу и Јабланицу. Главнокомандујући свим снагама 'корпусима и бригадама' био је мајор Кесеровић. И пошто су претходно извршили распоред снага по плану Врховне команде кренули су на одавно припремано чишћење Топлице и Јабланице. Задатак је био врло озбиљан и тежак јер је требало доказати да Немци и Бугари нису добро извежбани у проливању народне крви, требало је заслужити оружје и муницију од немачких господара, требало је притегнути ланце ропства народу који се дигао да их стресе, требало је омогућити немцима и другим крволоцима да својим отровним пипцима исисавају и ове крајеве наше земље за чију слободу падоше најбољи синови нашег народа.

Учињено је све да би подухват успео. Бугарска, Немачка и Недићева војска, чекале су спремене да у почетку у случају неуспеха притекну у помоћ. Немачко војно заповедништво, врховни командант 'Српске оружане силе' Недић, Врховна команда 'Југословенске војске у отаџбини' са нестрпљењем које се мешало са страхом, очекивали су резултат ове четничке офанзиве.

И почело се са дуго припреманом офанзивом. Главне снаге под командом Кесеровића прешле су Јастребац и упале у Топлицу која је била прва на реду. Неелектрисани разбојничким и пљачкашким духом почеше да 'национализирају' поштени топлички народ. Отпочеше ослобођавање народа од свега најбољег. Прво што је било најнужније морала се успоставити директна веза са Бугарском и Немачком командом у Прокупљу. То ради сваке сигурности

На другим 'секторима' вршиле су се даље припреме. 'Топлички корпус' је похитао у сусрет Кесеровићу. Левачки, Делиградски и сви мовући 'корпуси' кретали су се у одређеним правцима по налогу Врховне команде јер је требало затворити све прилазе на Западној и Јужној Морави којима ће разбијени партизани бежати.

Али планови су одмах почели да се кВАРЕ. Силовити удари наших бригади у Девчи Плани и Јошаници показали су кољашким хордама да Народ Топлице са својим бригадама бори за слободу и да је спреман да и њих уништава у одбрани своје части. Видевши да против себе имају војску са њим народом, команда мислећи да је погрешно изабрала место и моменат за напад одустале од "ослобођавања Топлице", рачунајући да ће "Врховна команда" на место њихово послати друге "корпусе", поћоше да обнове напад на Јабланицу. Пре него што су почели свој издајнички поход на слободарску Јабланицу и насјачу раструбили су на сва уста како Кесеровић долази на Јабланицу, што се је могло разумети као знак њихове слабости и сигурних пораза.

Али, своје крваве планове и покушаје платили су ови најсрамнији Бранковићи, и најкрвавији јаничари. Наше јуначке бригаде у тродневним борбама разбиле су у парампарчад паклене планове Дражиновских кољашких банди и у општој борби против хитлеровских завојевача и његових предстража, за слободу и бољу будућност своје домовине, забележиле још једну значајну победу. Борба IV, II и VI бригаде код Ргаја, Буревца, Арбанашке и Белог Камена, победе у Топлици и III бригаде у Морави јесу доказ високе борбене свести и хероизма свих бораца који својим грудима разбијају сваки покушај непријатеља да се на злочинима одржи, да су спремни да за свој народ и његову слободу положи своје младе животе.

Разбијена је и пропала ова дражиновска офанзива у коју су полагали наде сви разбојници и гробари српског народа. Наши борци су извојевали победу а фашистичким господарима и њиховим слугама оставили само наду која им постепено ишчезава. Не само што нису успели да угуше пламен народног устанка у Топлици и Јабланици "који је претио да захвати целу Србију" како каже "Врховна команда" већ су на бојном пољу оставили на сторине мртвих и рањених међу којима је било бандита из разних крајева Србије.

Лудо су се преварили окорели Дражиновски разбојници кад су мислили да ће народни борци тако лако испустити из руку оне тековине које су они скупо платили крвљу и животима најбољих синова нашег народа.

Још више се варају хитлеровски разбојници ако мисле да ће им голе и покварене дражиновске руке сачувати кожу и њихујући извући их испод народног мача освете.

Наша омладина у суровој борби за слободу и бољу будућност наилази на најкрволочније и најсвирепије непријатеље. И овога пута подигла се читава Дражиновска неман и испречила се на путу који наша омладина крчи борбом за остварење својих идеала, своје истинске слободе и срећнијег живота. Ова Дражиновска офанзива је разбијена и омладина Топлице и Јабланице креће своје ослобођење.

Борци омладинских батаљона као и борци осталих јединица када су разбијали налете кољашких разбојника знали су да се боре за крупне идеале, знали су да се иза њих у позадини налазе омладинске организације, знали су да се боре за интересе омладине на коју је сада чупава аждаја разјагрила своје чељусти да прогута оно што се од фашистичке немани спасло. То сазнање и свест да је судбина омладине у њиховим рукама дало им је снаге да разбију непријатеља и натерају га у бекство. То је победа која истовремено наговештава скоро ослобођење и омладини у оним крајевима Србије где још увек царује Немачко-Недићевско-Дражиновска рука.

На реду су нове победе, на реду је стварање нових омладинских батаљона, стварање нових бригади и дивизија КОЈЕ НЕ ЗАЈЕДНО СА ДИВИЗИЈАМА КОЈЕ НАМ СЕ ПРИМИЧУ ИЗ БОСНЕ И САНЦАКА потпомогнуте новим транспортима оружја и осталог ратног материјала од нашег братског Совјетског Савеза, Енглеске и Америке, извојевати општу победу.

Наступа Црвена Армија и носи поробљеним народима Европе најрадосније пролеће у њиховој историји-пролеће ослобођења. Грме савезнички бомбардери. Припрема се коначни слом хитлеровске Немачке. Дигу се поробљени

народи Европе да стресу ланце ропства. Пламти ослободилачка борба у Југославији и што се више ближи победоносном крају све је жешћа. Диже се омладина Македоније, на оружје, устала је омладина Топлице и Јабланице и даље устаје сва омладина Србије да у заједничкој борби са омладином Хрватске, Словеначке и свих других народа наше земље и у општенародном устанку који се развија остваре истинску националну слободу и бољу будућност. И у тој крвавој ~~борби~~ бурни бури и грмљавини ствара се права слобода и срећнији живот омладине наше земље, ствара се нова слободна демократска федеративна Југославија на чврсто удареним темељима, заједница братства, јединства и националне равноправности свих народа наше домовине и његове поносне омладине.

И.

Н О В А О М Л А Д И Н А

Фашистичка агентура—недићевско—љотићевска тевабија, преко своје бедне штампе својим издајничким отрцаним фразама, свакодневно галами о "новој Србији", "новој привреди", "новој просвети", па се шта више дрзнула да говори и о некој "новој омладини". Да видимо шта је то "ново" на челу са Недићем "оцем" тог "новог". "Нова Србија" то је слика и прилика Хитлерове "Нове Европе". То је тачно. Али је још тачније: да је то нова још невиђена тамница; да је то ново најсвирепије ропство; да је то нова најкрвавија тиранија и разбојништво, које је досада забележила историја. То је фашистичка "слобода". "Нова привреда"—то је беспримерна пљачка радничких и сељачких маса; то је ново још невиђено разарање и уништавање; то је нова до сада недоживљена беда народних маса. То је фашистичко "благостање". "Нова просвета"—то је ново још невиђено скрнављење истине; то је нова досада нечувена лаж, и фалсификат науке и историје, то је ново досада невиђено мрачњаштво и назадњаштво. То је фашистичка "култура". Све је то фашизам. Све су то заиста нове, фашистичке методе уништавања народа и њихових права, за рачун финансијске олигархије и њених плаћеника. А њихова "нова омладина" то је она шачица изрода љотићевска багра, која за рачун Хитлера и његових домаћих помагача изврши најсрамнију издају у нашој историји. То су они што за рачун фашизма воде борбу против свог народа који се сврстан у редовима Народно—ослободилачке војске и партизанских одреда, бори за своју слободу; то су они што убијају, пљачкају и пале по нашим селима; то су они што заједно са Немцима по нашим градовима врше масовна хапшења и стрељања родољуба и омладине, који изнад свега воле народ и слободу.

И безидејна четничко—кољашка дружина Драже Михаиловића дрзнула се да говори о некој "новој равногорској омладини". А где им је омладина? О каквој тој омладини мисле? Ваљда не мисле да су им претставници омладине група разбојника и убица, што кољу родољубе и народне борце. А код њих је ново: најбестиднија братоубилачка борба за интересе велико—српске господе; најсрамнија сарадња са окупатором у борби против нашег народа и носиоца његових интереса и слободе—партизана. "Ново" име је и покољ који спроводе и наговештавају да изврше на д хрватским народом. "Ново" им је и освежавање свести човекове, да је некада постојао историски ступањ дивљаштва, да су се људи некада убијали, бичевали, али се свакако нису овако клали. То је та "нова равногорска омладина" која служи окупатору и бори се против свог народа, жели повратак оног старог двадесетогодишњег ненародног режима, режима клике владајуће господе, режима свакојаке беде, терора и социјалног ропства. То су они који преко лешева и крви најбољих синова нашег народа, желе да великосрпску клику лондонских и каирских избеглица, поново попну на претседничке и министарске

фотеље. То су они који хоће да преко крви и лешева народних бораца, плету нове ђенералске плетенице издајничким официрима, друштвено дегенерисаним типовима. А све то у "име краља и отаџбине". Ето, шта значи то "ново" о коме говоре једни и други. То народ сасвим добро зна.

Али поред њих, ван њих, и против њих постоји и бори се права српска омладина, њено срце, њени једини и најбољи претставници, сврстани у редовима Народно-ослободилачке војске и партизанских одреда. Две и по године недљовечанске народно-ослободилачке борбе са неравним противником фашизмом и његовим слугама домаћим издајницима, је легитимација и огледало вредности, дела и циља родољубиве и слободољубиве српске омладине. То је омладина сасвим новог у нашој историји до сада невиђеног социјалног кова. Нова и беспримерна је љубав ове омладине према свом народу и слободи, ради којих она тако радо иде у смрт. Ново и беспримерно пожртвовање, упорност и издрживост, показала је српска омладина у величанственој Народно-ослободилачкој борби. Нови и славни су њени путеви и идеали за које она с песмом умире. То је све резултат, нове друштвено-политичке свести, која је пробуђена, развијена и створена у народно-ослободилачкој борби.

Та политичка ~~књижка~~ свест и дубока убеђеност у величину својих циљева, исправност историски праведне борбе, сигурност победе народне ствари, дали су омладини снаге и морала да издржи надљовечанске патње и преброси невиђене тешкоће на путу за остварење народних циљева, својих циљева-слободе и новог срећнијег живота. У ватри народно-ослободилачке борбе, заиста се рађа нова српска омладина, рађају се нови људи. То је највеће дело, то је најлепши плод ових најважнијих и најсудбоноснијих збивања у историји нашег народа. Историја се не понавља. Друштвени развитак креће се увек прогресивно. Није фашистичко ropство и прљаво издајство данас "ново доба", већ је ново што ће се родити из ове епохе крви, већ је ново доба, нова слобода и нов живот онај, кога ће остварити народно-ослободилачка борба.

ГЕЦА

РАДНЕ ЧЕТЕ

Једна од најмасовнијих организација УСАОЈ-а јесу радне чете. Њихов број је брзо растао, тако да их има у већини села. У њих улази највећи број родољубиве женске и мушке омладине изнад 14 година.

Задаци радних чета су врло важна и обимни. Оне треба да помажу народно-ослободилачку борбу и да извршавају задатке, које пред њих поставља народно-ослободилачка борба. Да својим пожртвованим радом у позадини учврсте позадину и повежу је боље са фронтом; да позадину у фронт споје у један непробојни јединствени фронт, који ће моћи одолети и најјачим навалама непријатеља; да у позадини кују јединство и братство све ~~књижка~~ родољубиве омладине и да својим радом окупе и привежу за нашу народно-ослободилачку борбу што већи број омладине.

У овој етапи народно-ослободилачке борбе у којој се све више и више распламсава и шири народно-ослободилачки покрет, задаци радних чета су још већи. Број наших бригада и дивизија све више расте, воде се све веће и жешће борбе против окупатора и наносе му све веће губитке. Самим тим потребе војске постају све веће. Од позадине се тражи да да све за фронт. Све за победу. Радне чете су те, које својим пожртвованим радом морају на време да снабдеју све наше борце свим потребама и да им омогуће да успешно наставе истребљење непријатеља.

Све већи број омладинаца напушта своје домове и одлази у наше бригаде и батаљоне. Многи од њих остављају своје породице без радне снаге. Наше радне чете треба да замене њихове руке, да осигурају њихове породице, обраде њихова поља. Да својом помоћи партизанским породицама и њиховом пажњом према њима, ослободе наше борце од бригае за својим неосигураним породицама.

Крвави фашистички освајачи обузети рушилачким бедом уништавају и пале наша мирна села, остављају без крова и склоништа наш народ. Радне чете морају прионути пожртвованим радом изградњи оног, што су фашисти порушили.

Исто тако радне чете морају и политички да раде. Да одржавају своје политичке састанке, да се политички изграђују и упознају са циљевима народно-ослободилачке борбе и УСАОЈ-а, да радне чете схвате и сазнају колики је значај радних чета у учвршћивању позадине и повезивању са фронтом да појачају културно-забавни рад. Да би се звале радне чете оне треба да раде. Рада увек има али га треба пронаћи. Ту треба командири радних чета да ~~хелде~~ имају више иницијативе и сналажења и да не дозволе да у овим данима све жешће борбе, наше радне чете не раде. Све ове задатке наше радне чете могу остварити уз пуну и правилну сарадњу са НОО-има. Радне чете треба да буду десна рука НОО-а, и да извршавају наређења НОО-а. Само тако ће радне чете испунити задатке који им се постављају.

Оне нису до сада одговориле својим задацима. То долази отуда, што се није правилно приступило њиховом стварању. Нису стваране на добровољан начин, Нису одржавали политичке састанке, те према томе нису схватиле значај постојања и рада радних чета. Нису одлазили организовано на рад и кад иду не раде са вољом, већ као на кулук, а то долази због слабог политичког рада, и због несхватања својих дужности. Слаба сарадња између НОО-а и радних чета, такође је крупан недостатак наших радних чета.

Наше радне чете могу извршити све задатке које пред њих поставља народно-ослободилачка борба, само онда ако отклоне све ове недостатке и приђу са вољом послу.

Нека се ускоро по нашим пољима и њивама, по нашим селима и градовима разлежу громку гласови наших радних чета! Нека ускоро одјекују снажни удари мотика, секира, ашова и др. у рукама наших радних чета! Нека непријатељ задрхти од страха, када чује о организованом и пожртвованом раду наших радних чета!

Нека се чврсто повежу наше радне чете и батаљони са оружаним четама и батаљонима, да би што пре уништили непријатеља!

Док наше бригаде и батаљони воде борбу и уништавају непријатеља на границама наше територије, нека наше радне чете учвршћавају и организују позадину на ратни начин.

Учинимо све да наша позадина буде чврста, да наш фронт буде непробојан, да наша победа дође пре.

ЖИВЕЛЕ НАШЕ РАДНЕ ЧЕТЕ!
СВЕ ЗА ПОБЕДУ!

СМРТ ФАШИЗМУ—СЛОБОДА НАРОДУ!

СТАНКО

О М Л А Д И Н С К И Б А Т А Л О Н - Ј У Р И Ш!

(Борба омладинског баталона IV бригаде на Мрљачком Вису против Дражиновских банди)

Спрема за покрет-зборно место где смо синоћ били. Командант баталона се журно спремао и издавао наређења. Баталон је био спреман за борбу за пет минута.

Снег је вејао крупним пахулицама. Магла је притисла околна брда. Змијаста колона омладинског баталона журно се креће. Код свакога омладинца се види смелост, одлучност и воља за борбом. Неки ме питају 'друже комесаре хоће ли бити сигурно пуцања?' 'Хоће другови!'

Колона наставља свој пут. Снег шкрипи под одлучним кораком омладинаца. Са чела се преноси: 'Највећа тишина'. Састали смо се са штабом бригаде. Кратко саветовање и колоном се пренесе 'непријатељ креће ка Белом Камену'. Нестрпљење достиже врхунац. Грозничаво се преноси да се креће што брже. Иде се усиљеним маршом. Приближавамо се месту борбе. Пред нама је једна колона-лево. 'Види се нека колона лево'. 'Наши баталон 'Ратка Павловића' одговара штаб бригаде. Већ смо на подножју виса. Чују се прве пушке. Омладинци су наелектрисани. Мирис барута разгара пламен у младим срцима, узбуркава крв народних бораца. Отегнуто та-та-та-та, из пушкомитралеза даје на знање да је непријатељ ту. Баталон се креће мирно. Баталон 'Ратка Павловића' примио је прву борбу, да после десетак минута уступи место омладинском баталону. Ураганско 'Ура-а' се проломи планином. Непријатељу се следила крв у жилама. Штаб баталона командује: 'Омладински баталон-јуриш!'

Чета Лазара Зиројевића полази у подножје виса и олатле обухвата непријатеља са десног бока. За неколико тренутака су борци избили на белокаменску школу. Са њима је командант и комесар баталона. У томе првом налету за заузимање истакнутих положаја и положаја за осигурање лежало је и купало се у крви десет чупавих гадова, поред којих су лежале порције и шерпе пуне масти, грумење соли, вешаљке меса, тигањи, преслице, шарене торбе, вретена и безброј од народа опљачканих ствари.

I и III чета су на левом крилу и отуда заламају. Јаке снаге непријатеља су разбијене. Долази помоћ од II баталона-једна чета. Настаје огррчена борба. Непрекидно 'Ура-а' из грла омладинаца пара ваздух. Ватра малаксава. Непријатељ се утврдио. Снежна бура бесни на месту борбе. Хладноћа је страховита. Али то за њих није страшно. Они су прекањени у борбама. Једино чиме се баве њихове мисли у томе тренутку је-непријатељ. Пронаћи начин како ће се непријатељ што успешније потући то је једини циљ. И омладинци су пронашли начин. У једном муњевитом налету треба збунити непријатеља и после се уздати у своју заручницу-пушку и добро гађати. Почело је подвлачење. Тихо без и једне речи. Са крајњег десног крила поче да зипа пушко-митралез. То храбри 'Храни' свира у своју виолину, како он зове пушко-митралез. На крајњем левом крилу се такође чуше рафали. Вук Божовић је јутрос добро очистио пушкомитралез и подмазао своју машинку. То она пева песму смрти ~~муњ~~ чупавим гадовима. Познаје се он одавно са њима. Његов метак није никада промашио. Он сам штити леви бок и нада се да ће достојно да их дочека када буду бегали. Командир I чете Ж. Бјелица са својом шубаром која је у складу са бојом снега, опрезно, као мачка привлачи се. Јунаштво се види у другу 'Глумцу'. Он не види непријатеља. Пред њиме је букови пањ висок два метра. Пење се на њега. Одавде види лепо полеглог непријатеља. Његова 'маузерка' оосара једног за другим. Тукао је до последњег даха када се његов млади и јуначки живот угасио. На положајима је затишје. Нема онако страшне ватре.

Са дасног крила долази: "Лазар Зиројевић командир II рањен тешко". Мало касније "И Јова Раковић-размрскана му лева рука". Код другова се види жалост и огорчење противу непријатеља. "Рањен 'Храни', Мићко, Милан погинуо Миле Милчић и Глумац, рањен Алекса Бјелица командир III. Преносе другове.

Стрељачки stroj полако поче да се помиче напред. Пушке су се јаче притегле а из очију сипају варнице. Пада други пут команда-Омладински батаљон-јуриш. Застајања нема. Заклони више нису важни. Пао је Глумац и Миле Милчић остали су рањени. Треба их светити. Борци жељни освете не виде ништа око себе сем непријатеља. Штекћу машинке и грокте пушке, пева се заупокојена молитва дражиновским бандама. Непријатељ је окренуо леђа. Заплењено је три пушко-митраљеза. Тучемо их њиховим аутоматским оружјем које смо запленили.

Делови батаљона настављају гоњење потученог непријатеља. На бојном пољу су лешеви издајника. Ту и тамо чује се по нека пушка. Непријатеља не може већ ни метак да стигне.

Батаљон се полако окупља. Ту су и другови из осталих батаљона који су помагали.

Битка је завршена. Веселост због победе помрачују пали и рањени другови. На положају су 35 мртвих издајника, чија тела затрпава снег.

Народ из околине за време борбе говорио је: "Не бојте се, нас и слободну територију бране наше храбре бригаде. На Белом Камену су омладинци из IV бригаде. Ту је омладински батаљон".

"Омладински батаљон, у правац Јабучево". Тихо и скромно, без буке и песме, дисциплиновано као и увек, омладински батаљон је кренуо у нове борбе-нове победе.

АЦА ПАВЛОВИЋ

О М Л А Д И Н К Е Ц Р Н Е Т Р А В Е

У овој тешкој данашњој борби која се води против окупатора и издајника нашег народа и свих оних који теже да униште наш народ, ступиле су и ступају омладинке Црне Траве. Неписмене сељанке, које су чувале овце, руководила их љубав према браћи и осталим друговима који су се налазили у партизанским редовима. Радећи и превијајући рањене другове у позадини, трчале су и дању и ноћу, носећи јело друговима у планину, после тога одлазиле су у одред не жалећи оне лепе девојачке спреме, што су спремале по 6-7 година, а неке су ~~древних~~ своје дарове делиле са друговима у батаљону. Дуго времена другови су носили њихове везене чарапе, марамике, кошуље, цемпере и остале ствари. У чети су им другови пружили велику помоћ, да се политички и војнички оспособе, тако да су неке постале комесари и политделегати. Развијајући се тако неке су напредовале толико да су служиле у четама и батаљонима као пример храбрости и дисциплине.

Борећи се против непријатеља многе су и своје животе дале за бољу и срећнију будућност нашег народа. Свесне да треба да жртвују све за борбу, радо су кренуле по разним бригадама Јабланице, Црне Траве и Македоније да и на тај начин послуже за пример онима који неће да се одвоје од свог завичаја.

Када су кренуле у борбу, руководиле су се примером совјетских омладинки које својом пожртвованošћу и истрајним радом задивљују цео свет како на фронту тако и у позадини. Тако су омладинске Црне Траве где влада сиромаштво и које су цео свој живот и своју младост проводиле без своје браће и очева који су своје животе узидали у београдским палатама устале у борбу.

НАДА

Јунско сунце зарони иза планинских масива, у невидљиви простор ђа пада. Преко неколико разбацаних облачака, који од његових последњих црвених зракова, личе на барице просуте крви, шаље оно људима овог дана свој последњи поздрав или претњу... А онда, тихо, као лака сумаглица мили мрак... За становнике овог села: пада ноћ, падају нове дужности, пада страх. Колико су уморни ови измучени људи, ове тадне жене и несрећна деца, које тако немилосрдно меље зла коб ропства, а све би они то лакше подносили да није невиђене тираније и самовоље људи који се називаху четницима. Колико њихова исцрпљена тела желе ту тврду постељу, колико уморне очи желе да их склопи сан, колико њихове душе желе да за тренутак забораве патње, којима их тако обилато засипаше живот. Али то су само жеље... Ноћ не доноси одмор, већ ново мучење, нов страх. Сваке друге ноћи стража. Стража да 'чува село од партизана' па чим кога примети, да одмах отрчи и јави 'команданту' и његовим четницима, како би они могли на време да избегну. А свеједно је, ако није на стражи, онда бежи, крије се по лагумима нарочито за то спременим, по врзинама, јер нико није сигуран да и он није на том списку 'за највећи сплав који је икада прошао Моравом', (западна) кога наговештаваше Дражин командант села. А људи сваког дана шапућу: 'Данас пронела Морава (западна) шесторицу, Међу њима и један поп', или 'висе двојица на воденичном гату', или 'иједна заклана жена избачена на пруд. Сва се надула и смрди,' или 'на гарди ухватио Станко заклану калуђерицу' и, т. д. Шапуће свет, само шапуће и дрхти, а и онај ко је њихов присталица жив није, јер није сигуран да им се што није замерио.

И тако ове јунске вечери враћају се сељаци са рада као и сваког дана, тихо, суморна лица, са мислима увек истим: 'Шта се десило данас? Ко је ноћас на реду за клање? Докле ће ово да траје? Што не дођу ови са Јастрепца? Како ли је на фронту? Тако вечерас причаху они који су били у селу или на стражи онима који се враћаху из поља: 'Бору Гајића све убио командант. Није стражарско место поставио тачно на раскрсници а он га ударао камом и леворвером по глави док се онесвестио. Сав је крвав изгледа да ће у једно око остати ћорав. Он макар оста жив, а шта ће бити са нама? Прича Дивна, код ње стално долази командант—још тише би то рекао и осврнуо, да ли га ко слуша са стране,—да ће ноћас неког да закољу. Ама, ја знам где је Јастребац, само ми једно сече главу: четници ће све по кући да ми покољу. Али брата, овако се више не може. Трпи, Трпи, седи кући и дрхти, а кољаше изводе једног по једног. Зло време. Да смо људи, као што нисмо па сви да устанемо. Јеси ли чуо да су Јова Рашић и Блажа Симин отишли у партизана. Нису хтели више да трпе ово зло'. А онда би се људи разилазили својим путевима, са још више страха. Тако народ...

Али сасвим друкчије беше у кафани где је званично становао командант са четницима. На свим путевима који воде за ту проклету стражару, стоје сељаци са тојагама на стражи, а пред њеним вратима један у кога су имали поверења са пушком, док су они вечерали. За расклиматаним дугим столом, на столицама које шкрипе када се неко покрене, вечерају њих дванајесторица са командантом, а поред њега сасвим интимно седи жентурача са разроким, крупним црним очима и прсима што се необично истицаху, тресући се од силног смеха, који је никако не нагусташе. А њен муж, који је кажу, тукао због команданта, налази се сада на 'вежби' у корпусу. ~~Важетљом не-~~
~~ред~~ На столу наред од пуних тавира масних јела и меса. Једе се уз псовку и грабљење бољих комада. Један што беше узео батак доби ударац оглобанем ногом у главу, он скочи на противника, али га задржа оштар поглед командантов, док се он са кафециком погађаше за јадац. Служе их старији сељак и сељанка, на које је данас био ред да хране 'војску'. На поду: лонци и шерпе са јелом, балони вина и ракије, а поред зида поређане гушке, командантов машингевер, кога му је како он причаше, 'поклонио лично Кесер као храбром борцу и вредном краљевом војнику'. Све то, пошто се већ беше смркло,

осветљавашу две карбитне лампе, што шиштаху као раздућени гусани. 'Јели газдарице, зашто нема гибаница? Ми се боримо за слободу, бранимо вас од партизана, а ви седите кући и тешко вам је да храните 'краљеву војску' Али знам ја вас као црвену пару. Ваш зет је комуниста, а ви сте партизани. Ви би нам отров дали! -викаше командант. 'Јок, богами синко не муземо ништа, па немам са чим да направим' -уплашено одговори сељанка, док је сељак приметно дрхтао. 'А где им је ћерка? Што она не донесе вечеру? Знам ја ту тичицу, што плете џемпере за партизана. Она мисли да ми то незнамо. Али ја велим, Срби смо, па не би требало сами да се сатиремо И онако нас Хрвати утреше. Али да ће Бог, отићи ћу ја са мојом камом у Загреб' -развеза командант, а при томе му очито беше пријало дивљење кафецикино, која то показиваше својим разроким очима. "Богами господине болесна ми је ћерка, па није могла"... -поче дрхтавим гласом сељак, али га командант прекиде: "Не говори! И сутра храну за цео дан да ми спремаш. Али пази добро! Нећу да ја једем ову твоју смутину! Воља ти јагње, воља ти пет шочића, да ми исечеш! И она твоја да ми донесе! Хоћу заинат, партизанка да ме служи! Божју ли вам мајку! Ви код мене мислите да упредете! Вуците се!" Зазвеча празно посуђе, а онда бојажљиво као да ће их неко лупити по глави извукосе се жена и човек са истим мислима: "Шта ће сутра?" 'Алал ти вера имаш право. Ја сам лично слушала овог грбавка, како јавно хвали комунисте' -рече кафецика команданту, тапшући га по плећима. Он је задовољан пригрли и одведе у собу док су његови 'војници' једни већ делили 'шлогу' уз псовку, а други истресајући балоне урлали:

'Краљу Перо, из Лондона бежи,
Теби војска по шумама лежи.
Краљу Перо, све због твоје круне,
Теби војска по шумама труне' и.т.д.

Мало постоја па се командант врати. 'Мир аламани! -раздра се он, да они сви ућуте. 'Спремајте се за покрет' -рече он званично. Наста звезка реденика и кама, пуцање ремника, намештање бомби, извлачење шубара. 'Ко је најхрабрији?' -пита командант. "Ја, ја, ја" -разлаже се њихов одговор. Добро, добро, неће ноћас бити тежак посао. треба да се закоље Миша, Јове Рашићу брат, јер је Јова отишао у партизана. Он је млад, не знам да ли има шеснајест, али ми имамо задатак да утремо партизанско семе! Они су против нас и краља. Е, неће им ни у колевци остати живо! Да се закоље и баци у Мораву, нека иде право код Сталина! -високим гласом наређивао је командант. "Ја само дрпнем за перчине, искривим му шију као двиске и провучем" -рече један. "Ајд, ајд, још сте ви жутокљунци. Заклали људи по неколико и већ се хвале. Јер знате, да сам добио наређење из корпуса, да најхрабрије и најсигурније војнике предложим за унапређење и Карађорђеву звезду. Па сада водите рачуна. А видите да се Енглези приближавају. Не бојте се Руса, Енглези ће пре да стигну! Они Енглези што су у "Чичином" штабу рекли су да ће и тенкове да нам спусте, кад дође време. Но, ајде Мико, ти Чаруга и ти Кезо. Ти си новајлија. Де, да видимо какав си јунак. Док закољеш неколико, мало је незгодно, а после... Пази, ако се добро покажеш, бићеш и шеф тројке. А ви остали обиђите страже, видите да ли је све у реду, па се вратите" -самозадовољно рече командант и уђе у кафецикину собу.

Лавез паса, вика, псовка, запомагања и болни јауци, пореметише уморни дремеж села у овој звезданој јунској ноћи. До "црна тројка" за верност "краљу и отаџбини" приноси нову жртву. "Ајде за пет минута да си се обукао, јер имамо наређење да те ноћас спроведемо у Гоч у штаб код "Чиче" - наређивао је "Чаруга" Миши сувољавом дечку који дигнут из постеље дрхташе као прут. "Шта ћете да радите са овим дететом? Зар вам није жао? Јесте ли људи? Имате ли душу? Еј, црна мајка шта ће сада?" -кроз грчевити плач викаше мајка, а онда настави са језивом кукњавом. Молбе, преклињања, плач... 'Ја ништа нисам крив... Шта ћу ја "Чичи"? -молио је миша.

Поведоше га. Мајка јурну, загрли га, стаже у наручје а кроз плач завали: 'Не дам вам дете... Убите мене издајници! Пустите га коњаци!' 'Чаруга' је тресну кундаком она јукну и стропшта се... Миша гордо заплака, хтеде и он да падне на мајку, али га стигоше ударци и он пође везан. Преко њих младих кукуруза, спотичући се и падајући уз сталну псовку и ударце повукоше га до обале Мораве. Као нека огромна змијурина, лево се вуће Морава... По негде ржу спрудови као да се чешу њена ребра. Као грбаве старице чуће врбе и вечито гледају доле у реку која иде не обазирјући се на њих. 'Ајде певај! Ој Мораво, мутна водо-ти остајеш а ја оло. Певај, мајку ти партизанску!' - викаше Мика. Миша у полусвести осети да му је крај, напрезаше сву снагу да се отме од њих. Али га они савладаше. Проломише се његови самртни крици: 'Убите ме! Коњаци! Брат ће да ме освети! Партизани ће ме осветити...' 'Сеци му језик! Нанче му крваво! Сеци му да не квикне!' - раздра се 'Чаруга'. Крв се са исечених уста и језика меша са гласом који више није имао форме. Кеца, парче језика, свој јуначки символ стави у џеп и пипаше своју нову каму први пут окрвављену... 'Доврши га па да идемо' - рече искусни Мика. Кеца скочи на своју жртву... 'Шта гњавиш толико! Ја бр га до сада и одрао' - викну 'Чаруга' криће закланом дечку, ухвати га за ноге и одвуче ка обали. Пљус! То беше знак да је задатак извршен.

Месец беше изгрејао. Тамо где синоћ беху они крвави облаци издиже се црни облак као да прети. Хладан ветрић дуваше са планине. Зашумеше млади кукурузи, као сабље зашкрипаше њихови дуги листови, а кроз све то одјекује њихова песма:

'Равну гору притиснуло цвеће,
Заклаћемо ко са Дражом неће'

Недалеко од њих чули су се пригушени, промукли јауци мајке која трчаше ка Морави...

ГЕЦА

БОРБА ОМЛАДИНСКОГ БАТАЈОНА II ЈУЖНО-МОРАВСКЕ БРИГАДЕ НА РГАЈУЦИ
ПРОТИВ ДРАЖИНОВАЦА

Осећа се живост у целој бригади, омладинци осећају да ће нешто бити, пажљиво прегледају оружје и муницију. Ноћ је тиха. Командант бригаде Страхинца обилази страже, омладинци га прописно заустављају, он их храбри и поноси се њима. У рано јутро чуло се пуцање, на страни са које смо се надали непријатељу. Јутарњи зраци заједно са луцњавом дочекали су нас на положај. На супротној страни омладинци су посматрали колоне непријатеља. То су били четници. Јутарњу тишину су реметили пушчани пуцњи који су претсказивали велику борбу, борбу од пресудног значаја за обе стране.

Код омладинаца први дан је прошао без значајних борби. Цео терен био је будно осматран. С времена на време се пушкарало, примећено је укопавање непријатеља на свим деловима фронта. Наступа ноћ, хладна, снежна ноћ, ~~омиљаних~~. Одлучни омладинци стајали су на снегу и ветру свесни да се положаји морају задржати. Хладни ноћни часови лагано пролазе, док затишје ремете усамљени пуцњи. Прво свитање поздравила је паклена борба, на коју ће се дуго сећати обадве стране. У току преподнева борба код Пестиха се утишала, док је код омладинаца узимала све већег маха. Четници са једне косе туку наш омладински батаљон с бока, из Статовца бије **тешки митраљез** и минобацач. Четници улаже све снаге да заузму наш положај.

Борба је све жешћа, рањене односе са положаја, ситуација постаје критична. Питање је хоће ли моћи 140 омладинаца да задрже 1.500 четника, од којих се један део подвлачи под сам наш положај. Командант, командири, комесари и јуре од борца до борца храбре их и уче да се положај не сме напустити. Чули су се усклици комесара батаљона Предрага: 'недајмо издајницима ни стопа'. Чуло се наређење командира Луке 'Припремите бомбе'. Неустрашиви омладинци стајали су као дивови на свом положају и чекали непријатеља који им се приближавао. Наше лево крило постаје угрожено, непријатељ наваљује и приближује се на пет метара. Праштање бомби из руке храброг команданта Љубе, командира Луке, смелог комесара Столета, неустрашивог Николу а уз поклик познатог омладинског Ура-а непријатељ се окреће и у највећој паници одступа, Насмејана лица са светлим младим очима посматрају четнике како беже. На положају одјекује партизанска песма, а испод положаја леже мртви четници који су до пре неколико минута наваливали на нас.

Велика борба на левом крилу је добијена. Добио је омладински батаљон.

МИЛЕ ПРОЧАЛОВАЦ

ЗАДАТАК ЈЕ ИЗВРШЕН, ТРИ НЕПРИЈАТЕЉА СУ МАЂЕ!

Жика је сеоски омладинац Трстеничког среза, Дошао је у Крушевачки Народно-ослободилачки партизански одред са пуно омладинског полета и жеље за осветом, да се бори против свих непријатеља нашега Народа. Једном добивши задатак кренуо је на пут који није био тако лак, јер је под потпуном контролом непријатеља, где недићеваца и Мотићеваца а где Чупаваца Дражићевих. Уз то је требало прећи Мораву (западну) која се тада није могла газити, а све скеле и чамце су непријатељи чували у току ноћи, тако су њих двојица морали прећи Мораву дању. Жика и његов друг су се договорили да пређу Мораву на скели у селу Кукљин јер им је ту, мислили су, најсигурније; Жика из тога села нико не познаје, а његовог друга познаје само поп који ваљда неће изићи на скелу када они буду прелазили, а после могу да заобиђу да не иду кроз село. Пошли су на скелу и кад им је требало још неколико метара до обале, појавила се једна група "чупаваца" која је ишла ка скели, али без пушака. Нису могли да скелу враћају натраг јер би то било још сумњивије, него су продужили напред. Пиштољи су им били у футролама и од скелације их нису могли преместити у цевове. И када су таман са скеле ступили на обалу, група "чупаваца" је стигла, од којих је један био баш онај поп који познаје Жикинога друга, и уперивши им револвере командовала је 'Не мрдај!', пошто је поп препознао Жикинога друга још док су се њих двојица налазили на скели. Командовали су им "три корака напред, на лево круг", тако да им је обојици још по један чупавац" упро цев од парабела у леђа, напоменувши им да само ако макну биће одмах убијени. Поп је изашао напред и стао се смешкати, док је четврти отрчао у село да позове појачање са пушкама, јер се њих четворица нису усудили да их претресу и вежу. Први задатак, задатак врло важан а он, пред напереним пиштољем... то га је много заболело. Зар он који је желео да се свети крвницима свога народа, да се бори за слободу, за бољу будућност, да носи име Народног Партизана, зар је све то пропало, да тако и без замене погине...? Не, помислио је, није још све свршено. Погледао је кришом на друга да би му дао знак за заједнички напад, али овај није то приметио. Учинио је то поново, но га је онај са пиштољем иза леђа приметио и викнувши опре му још више цев у леђа. У том се иза угла појављује група четника

са пушкама и журним кораком су пошли према њима развијајући се у стрелце. За Жика је дошао крајњи моменат, није више погледавао на друга, наглим окретом тела и скоком у страну, одскочио је са цеви 'брадовиног' пиштоља, тако да је четников пуцањ одјекнуо у празно, а истовремено и једним потезом руке извукао и свој пиштољ и у окрету опалио на 'чупавца' који се одмах скљокао смртно погођен. Затим је муњевитом брзином опалио на другог четника, који је чувао његовог друга, и њега је са једним хитцем оборио на земљу; али је овај 'чупова' уграбио да опали на Жикиног друга и теже га ранио, тако да је овај после неколико корака пао.

Жика пошто се обрачунао и са другим издајником потражио је погледом трешета-попа, али је овај већ био умакао иза угла једне куће немавши времена да помогне својим побратимима.

После овога настало је гоњење и надчовечански напори Жике да се извуче. Она група четника која је на позив долазила да спроведе Жика и његовог друга, збуњена оним што се тако муњевито одиграло испред њених очију, опалила је плотуном на Жика и промашивши га наставиле гоњење.

До изнемоглости заморен, посрћући при ходу, решио је Жика када је зашао у један мртви угао који је био прилично пошумљен, да се завуче у један гушћу жбун и да завара траг непријатељу који га је у стопу гонио. Тако је и учинио, и заиста жбун је био довољно густ и добар заклон од ока. Али издајник који је био негде у близини сназио га је када се завлачио, зашто Жика није знао. Ускоро је млади борац видео да је опкољен али је мислио да се не показује, мислећи да га ипак неће пронаћи, но кад је чуо "ено у онај жбун сам га видео да се увукао" погледао је и видео како један изрод иде ка његовом жбуну и показује осталима. Поново се нашао у опасности, прибрао се, погледао пиштољ и нагло скочивши из жбуна опаливши у исти мах на онога који се нашао пред њим, погодак је био на месту и овај се простро по земљи, остали су се из страха залегли за земљу. Жика је искористио ово и пославши ономе изроду још један метак у главу, као награду за проказивање, пројуррио је кроз њихов стрељачки строј и тек када је умакао у шумицу чуо је за собом пуцаву.

Гоњење се наставило, поново умор и посртање. Сунце као да је стало да посматра ову неравну борбу једног младог борца са читавом руљом побеснелих "чупаваца", разјарени што им онако мало пре сигурна жртва, измиче и још им нанесе толике жртве.

Ноћ не наилази а Жика снага све више издаје. И тако бежећи и трудећи се да хвата све више мртве углове, иза једне косе наишао је на једну чобаницу. Недалеко од ње налазила се гушћа шумица. Жика се окренуо, видео је да није на догледу гониоца, одлучио је да остане у тој шумици а чобаници је у пролазу рекао "Немој им казати куда сам отишао". Тако уморен ушао је у шумицу и сео је на место одакле је могао посматрати непријатеља. Ускоро за њим наишли су гониоци. Чобаница је наслутила о чему се ради. И на питање "чупаваца" где је бегунац отишао, чобаница им је показала на супротну страну, поганим изродима није хтела казати истину. Они немајући времена да се много распитују, одјурили су тамо куда им је она показала као побеснели пси.

Жики лакну, осети најзад да се извукао. Ту је остао док се спустила ноћ, а тада је пошао на пут, да изврши свој задатак. После неколико дана Жика се вратио у свој штаб и рапортирао "Задатак је извршен, три непријатеља су мање".

Н А Ш И П А Л И Х Е Р О Ј И

У задњим борбама са Дражиновцима, Нелићевцима, Бугарима и Немцима за одбрану слободне територије Топлице и Јабланице погинули су херојском смрћу десетине народних бораца. Доносимо имена само неколико палих другова:

САВО ЕРАКОВИЋ 'СТРАХИЊА' из Селишта командант II Јужно-Моравске бригаде погинуо у борби са Дражиновцима.

ВЛАДИМИР БУКИЉИЋ 'ИОН-МИЊА' из Тулара командант II Јужно-Моравске бригаде погинуо у борби са Немцима на Јовиној Ливади.

ЛАЗАР ЗИРОЈЕВИЋ из Кара командир чете у омладинском батаљону IV бригаде.

ИВАН МИЉИЋ борац омладинског батаљона IV бригаде.

ЖИГА МИХАЈЛОВИЋ из Миљковице из омладинског батаљона IV бригаде.

ДРАГОМИР ТРОЈАНОВИЋ из Врањске бање борац омладинског батаљона II бригаде.

'ГРУЈА' из Радичевца митраљезац VI бригаде.

'БОЊИ' из Јелашнице борац VI бригаде.

'СЛОБОДАН' погинуо у борби са Бугарима 2 априла, борац VI бригаде.

О М А Ч И Њ И М А

(Догодило се у једном Дражиновском селу)

Једног дана ученик Ђира не дође на час. Сутрадан учитељ га упита:

-Где си ти магарче један? ученик одговори:

-Господине моја мачка омацела четири мачића и сва четири су Дражиновци.

Учитељ га потапша по рамену и рече:

-А добро, видиш како су добри.

После неколико дана учитељ упита Ђиру како су мачићи?

-Сад су партизани, каже Ђира.

-Зашто? упита зачуђено учитељ

-Сад су прогледали, а мама каже да кад прогледају онда су партизани, одговори мали Ђира.

САРАДНИЦИМА 'МЛАДОГ БОРЦА'

Уредништво је добило за овај број 'Мл. Борца' већи број дописа из војске као и из позадине, но није у могућности да их све штампа. То не треба да обесхрабри наше другове да даље не шаљу дописе. Напротив само масовном сарадњом 'Млади Борца' ће постати заиста лист све антифашистичке омладине.

Треба писати више о конкретним догађајима из борби као и о конкретним слабостима и недостацима организације УСАОЈ-а. Такође треба писати како раде поједине организације ради размене искустава.

УРЕДНИШТВО

БОРБЕ И АКЦИЈЕ

15 и 16. -III велике снаге Дражиноваца утврдиле су се у село Арбанашка, Крушевица. Наша II и IV бригада ноћу 16 су их нападе и истерале из села. Убијено је 53 Дражиноваца 13 заробљено.

Сутрадан и касније наставила се борба на положајима и после тродневне борбе Дражиновци су били разбијени. Укупно су имали до 200 мртвих и најмање толико рањених. Одступали су у паници појединачно. У борби је учествовала и наша VI Озренска бригада. Ми смо изгубили 21 друга. Заплењена су 4 пушкотрице, 2 топа и друга спрема. Из заплених докумената види се да је овом четничком офанзивом директно руководила такозвана Дражина 'Врховна команда'.

У запленим документима налази се преписка између Кесеровића и немачког команданта у Прокупљу о узајамној помоћи у овој немачкој офанзиви.

У исто време испод Јастрепца је наша III бригада водила четири борбе са дражиновским бригадама и корпусима из Јагодинског, Ресавског, Алексиначког, Белопаланачког краја, потукла их и протерала реко Западне и Јужне Мораве. У борбама им је убила 60 дражиноваца и 4 официра.

Од 16-24-III бугарски окупатори предузели су казнену експедицију на Терену Црне Траве и Лужнице. Наш II Јужно-моравски одред водио је два дана борбу са њима, после чега је одступио. Непријатељи су се зверски обрачунавали са народом. Бугари су на Чемернику претрпели велике губитке.

28-III наша II бригада водила је борбу са недићевцима и Немцима код села Зладовца. Убијено је и рањено више непријатељских војника.

30-III Иста бригада је напала Немце и недићевце који су се били утврдили на положајима код села Јовине Ливаде. У оштрој борби наши борци убили су 8 немачких војника од којих 3 официра и више ранили. Заплењен је један тешки митраљез 'Шварцлозе' и један лаки митраљез 'Максим' са 3.000 метака. Ми смо имали 5 мртва и 4 рањена друга. У тој борби је пао херојском смрћу Владимир Букилић 'Поп-Мића' командант II Јужно-моравске бригаде.

Истог дана борци IV бригаде водили су борбу са Немцима, Арнаутима и недићевцима на Велом Камену. После краће борбе наши борци успели су да на јуриш разбију и потисну непријатеља према Прокупљу. Непријатељ је на положајима оставио 36 мртвих и велики број рањених које је повукао. Заплењено је 5.000 метака и 60 ранаца са разним материјалом.

28-III Јединице IV бригаде водиле су оштре борбе са Бугарима на линији Бела Вода-Горња Топоница. Наши борци су неколико пута у малетима претеривали Бугаре преко Топлице. Оборен је један бугарски авион.

2-IV наша VI бригада водила је борбу са Бугарима из Лебана изнад села Вујанова. Бугари су били разбијени и половина опкољена у уласку Шумарци али услед помоћи од стране Немаца нису се могли ликвидирати.

Убијено је најмање 10 Бугара, 2 се предало, а рањено је најмање 20. Убијен је бугарски капетан.